

РЕШЕНИЕ

№ 12560

.... 15.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20221110120683 по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено съществуването на парични задължения в размер на сумите, както следва: 1 390,65 лв., представляваща цена на потребена вода за периода от 01.09.2016 г. до 31.10.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.02.2022 г. до окончателното плащане, както и 57,83 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 02.10.2016 г. до 31.10.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 6759/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 18.02.2022 г.

Ищецът „...“ твърди, че между него и ответника П. О. П. е налице облигационно правоотношение, възникнало въз основа на неформален договор за предоставяне на В и К услуги при публично известни общи условия. Поддържа, че за периода от 01.09.2016 г. до 31.10.2021 г. е предоставил на ответника такива до обект, находящ се в ... ап. 99, с договорна сметка № ***** и клиентски № ..., чиято стойност не е била заплатена. Сочи, че качеството потребител на В и К услуги по смисъла на §, ал. 1, от ДР на ЗРВКУ произтича от факта, че на 01.08.2019 г. ответникът П. е учредил ипотека върху процесния имот, поради което същият се явява негов собственик. Допълва, че съгласно общите условия за предоставяне на В и К услуги /в сила от 28.08.2016 г./, които са общодостъпни на интернет – страницата на дружеството, потребителите на В и К услуги са длъжни да заплащат цената на доставените такива в 30-дневен срок от датата на фактурирането им, което ответникът не е сторил, поради което претендира същата. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът П. О. П. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковите по основание и размер. Оспорва да е пасивно материалноправно легитимиран да отговаря по предявените иски. При условията на евентуалност заявява, че изцяло е заплатил процесните суми на каса в офиси на „...“ както и на каса при ищеца, позовавайки се на представени от него разписки за извършени плащания в размер на сумата от общо 1 236,42 лв. Прави възражение за изтекла погасителна давност на вземанията,

отнасящи се за периода от 01.09.2016 г. до 11.02.2019 г. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Установителните искове са допустими, тъй като са предявени в срок и в резултат от своевременно депозирано възражение от длъжника в производството по ч. гр. дело № 6759/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, имащо за предмет същите вземания. Исковата молба е и редовна, доколкото заявените претенции са надлежно формулирани по основание, размер и период, за който се отнасят, поради което съдът дължи произнасяне по същество на правния спор.

По иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 198о, ал. 1 от Закона за водите.

Основателността на иска за цена на потребена вода се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. ответникът да има качеството потребител на В и К услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение; 2. доставянето през исковия период на твърдяните В и К услуги в претендираните количества до посочения обект, чиято стойност възлиза на исковите суми.

Съгласно § 1, т. 2 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги „потребители“ по смисъла на закона са юридически или физически лица – собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги и юридически или физически лица – собственици или ползватели на имоти в етажна собственост. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 от Общите условия на ищцовото дружество, като в ал. 3 от същата разпоредба на Общите условия е прието, че потребител може да бъде и наемател на имот, за който се предоставят В и К услуги.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на В и К услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води, на жилища и нежилищни имоти в сгради – етажна собственост и на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

Следователно, потребители на В и К услуги по смисъла на посочената нормативна уредба са собствениците или лицата с учредено вещно право на ползване на съответните имоти, като в Общите условия на дружеството е предвидена възможността такива да са и наемателите, но при подадена от наемателя нарочна писмена декларация за това. В случая, с отговора на исковата молба ответникът П. П. е направил общо оспорване, че не се явява пасивно материалноправно легитимиран да отговаря по предявените искове, без обаче да изложи конкретни оспорвания, че в рамките на исковия период не е бил собственик на процесния обект, находящ се в ... ап. 99. Нещо повече, от страна на ищеца е представена справка от Служба по вписванията – за вписвания, отбелязвания и заличавания по персоналната партия на ответника /гърба на л. 5 от делото/, неоспорена от страните, според която на 01.08.2019 г. по партията му е отбелязано вписването на договорна ипотека върху собствения му имот, представляващ апартамент № 99, находящ се без да са отразени вписвания в регистъра за последващо прехвърляне на правото на собственост или учредяване на право на ползване в полза на други лица. В същото време по делото липсва оспорване относно верността на вписаните в справката обстоятелства, като своевременно наведените възражения в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК съдържат единствено общо оспорване относно липсата на пасивна материалноправна легитимация да отговаря по предявените

искове. В случая, страната не е представила доказателства за оборване на отразените в посочената справка обстоятелства, поради което съдът намира, че доказателствената стойност на документа не е оборена по делото и същият представлява достатъчно доказателство за принадлежността на правото на собственост, което в случая е релевантно. За пълнота следва да се отбележи, че вписаните в регистъра данни се отчитат от съда като достоверни, доколкото съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № 2 от 21.04.2005 г. за воденето и съхраняването на имотния регистър последният е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България, за тяхната индивидуализация, собствениците, носителите на други вещни права, ипотеки, възбрани и други права, предвидени в закон, а в ал. 2 е уточнено, че имотният регистър показва състоянието на посочените в ал. 1 обстоятелства след последното вписване и дава възможност да се проследят хронологично промените във вписаните обстоятелства, както и вписаните актове. В случая, по делото не са ангажирани никакви доказателства, опровергаващи отразените в справката обстоятелства, очертани по-горе. Нещо повече, според приетата по делото съдебносчетоводна експертиза ищцовото дружество е начислявало на името на П. П. суми за предоставени В и К услуги именно до обект, находящ се в с клиентски № ..., а на основание чл. 182 ГПК вписванията в счетоводните книги на „... също служат като доказателство в процеса, доколкото данните, които се извличат от тях, са в подкрепа на обсъдената по-горе справка от Служба по вписванията – гр. София за вписвания, отбелязвания и заличавания. Отделно от посоченото, по делото се установява извършването от страна на ответника на плащания на суми, касаещи процесния имот, в подкрепа на което същият е представил множество разписки, издадени от „Изи Пей“ АД, с което конклюдентно е потвърдил облигационната си обвързаност с ищеца във връзка с доставянето на В и К услуги до процесния имот, на който съответства клиентски № Следва да се отбележи, че релевираното от ответника П. оспорване, че трето за спора лице се явява ползвател на процесния имот е несвоевременно заявено, доколкото такъв конкретен довод не е бил изложен от него с отговора на исковата молба, още повече, че същият не е ангажирал и доказателства в подкрепа на така изложеното от него. В същото време обаче, при съобразяване на данните, отразени в обсъдената по-горе справка от Служба по вписванията – гр. София за вписвания, отбелязвания и заличавания, съдът намира, че няма основание да се приеме за доказано, че ответникът П. е бил собственик на процесния имот в рамките на целия исков период, а именно: включително и в периода преди датата на вписване на удостоверените в нея обстоятелства - 01.08.2019 г. Това е така, тъй като от страна на ищеца не са ангажирани други доказателства в подкрепа на това обстоятелство, освен вече обсъдената по-горе справка, единствено въз основа на която не може да се направи извод, че за времето от началото на исковия период – 01.09.2016 г. до деня, предхождащ вписването на ипотеката – 31.07.2019 г., ипотекарният длъжник също е бил собственик на апартамента, върху който е учредена тя. Следва да се отбележи още, че по делото не става ясно считано от кога точно и въз основа на какво придобивно основание ответникът П. се легитимира като негов собственик, за да се приеме, че същият е имал това качество включително и в периода, предхождащ по време посочения по-горе момент - 01.08.2019 г. С оглед на изложеното, съдът прави извод, че в периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г. ответникът П. П. се легитимира като собственик на процесния апартамент № 99, а това означава, че в той е имал качеството „потребител“ на В и К услуги по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги. Нещо повече, след като в рамките на същия е приел доставянето на В и К услуги до собствения му имот, чиято стойност има данни да е заплащал, следва да се приеме, че между него и ищцовото дружество, в качеството му на В и К оператор, са възникнали облигационни отношения с твърдения предмет – доставка на В и К услуги. Не така стоят нещата обаче по отношение на останалата част от исковия период - от 01.09.2016 г. до 31.07.2019 г., тъй като за тази част от него по делото не се установява при условията на пълно и главно и доказване, че посоченото

лице също е било негов собственик, поради което в тази част претенцията на ищеца се явява неоснователна и следва да се отхвърли само на това основание, тъй като действително ответникът П. не се явява пасивно материалноправно легитимиран да отговаря за нея.

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 7 и 8 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги всички В и К оператори публикуват одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране общи условия на договорите за предоставяне на В и К услуги най – малко в един централен и един местен ежедневник и общите условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им. В последващ период от 30 дни потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното експлоатационно дружество заявление, в което да предложат различни условия, които се отразяват в допълнителни писмени споразумения. В случая, ответникът не твърди, а и не доказва да се е възползвал от тази възможност, поради което следва да намери приложение предвидената в чл. 298, ал. 1, т. 2 ТЗ последица, като се приеме, че с изтичането на посочените в чл. 11, ал. 7 и ал. 8 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги срокове общите условия на ищеца са станали задължителни за него и същите са го обвързали /в този смисъл са решение № 129/07.01.2013 г. по т. д. № 683/2011 г. на ВКС, ТК, I ТО и решение № 191/06.10.2015 г. по гр. д. № 496/2015 г. на ВКС, ГК, III ГО/. По изложените съображения съдът приема за установено по делото, че в качеството му на собственик на процесния недвижим имот, за който се отнася исковата претенция, в рамките на периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2022 г. П. П. е бил обвързан от облигационна връзка с ищеца, възникнала по силата на публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собствениците на водоснабдителните и канализационни системи и от съответния регулаторен орган, респ. именно той се явява задължено лице за заплащане на доставените и потребени В и К услуги за тази част от исковия период.

За установяване на факта на предоставяне на твърдяните В и К услуги и тяхната стойност по делото са изслушани и приети заключения на вещите лица по съдебносчетоводната и съдебно-техническата експертизи, установяващи, че обемът на ползваните такива по партида с клиентски № ... с титуляр П. О. П. за целия исков период е 1 131,078 куб. м., в това число за индивидуално потребление в процесния имот – 1 028 куб. м. и общо потребление – 103,078 куб. м., като същите са начислени в съответствие с утвърдените от КЕВР цени. Изяснява се, че отчетите са извършени въз основа на показанията от 2 броя водомери с № 668149 и с № 731278, заменени на 11.04.2021 г., с нови водомери с № 02640871 и с № 10129874, монтирани в апартамента, въз основа на което е възприет крайният извод, че същият е бил водоснабден. Експертите изясняват още, че фактурираните задължения съответстват на начислените съгласно отчетените по водомери количества В и К услуги, като след приспадане на извършените от абоната плащания в общ размер на 1 490,17 лв., стойността на потребените такива за периода от 01.09.2016 г. до 31.10.2021 г. възлиза на сумата от общо 1 565,70 лв., от която: 1 389,74 лв. – главница и 175,96 лв. – лихва за забава. Съдът възприема заключенията по изслушаните експертизи, доколкото същите са отговорили на поставените задачи след запознаване с материалите по делото и проверка в счетоводните записвания на ищеца, включително и след изследване на представените доказателства за извършени плащания. В случая, не следва да бъдат възприети оспорванията на ответника, че заключенията не следва да бъдат кредитирани, тъй като вещите лица са работили по не приложени по делото материали, с които той не се е запознал. Това е така, тъй като принципно няма правно установена пречка вещите лица, за да обосноват заключенията си, да ползват данни от други източници, включително и странични за делото материали. Обратно, по този начин /съпоставяйки установеното от документите по делото с проверените от тях от други източници/ техните изводи придобиват по-висока степен на точност и сигурност. Ако някоя от страните или съдът имат възражения или съмнения в правилността и обосноваването съобразно тези изводи, това

следва да бъде изрично заявено /с процесуалното действие по оспорване правилността на заключението/ и съответно към назначаване на повторна експертиза - арт. чл. 201 от ГПК/. В случая, видно от протоколите за проведени на 17.11.2022 г. и на 27.04.2023 г. открити съдебни заседания, съдът е приел заключенията като доказателства по делото, като същите са били изрично оспорени от ответника, но не като неправилни, а тъй като са изготвени по документи, които не са приети като доказателства по делото, или по данни на ищеца. Ето защо, с оглед констатациите на приетите по делото съдебносчетоводна и съдебно-техническа експертизи съдът прави извод, че количеството на доставените и потребени в периода от 01.09.2016 г. до 31.10.2021 г. в имота на ответника П. В и К услуги възлиза на 1 131,078 куб. м. вода, чиято стойност след приспадане на извършените от него плащания се равнява на посочената от вещите лица сума от 1 389,74 лв.

В същото време обаче, с оглед възприетия по-горе извод относно качеството потребител на В и К услуги по отношение на ответника единствено в рамките на част от исковия период - от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г., съдът приема, че стойността на количеството доставени и потребени такива за него следва да се определи по реда на чл. 162 ГПК. В случая, видно от данните, отразени в табличен вид на стр. 4 от основното заключение по съдебносчетоводната експертиза, сборът на отделните месечни задължения, отнасящи се за периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г., се равнява на сумата от 1 406,90 лв., като при изчисляване на същата съдът взе предвид, че месечното задължение по фактура № 91375135/02.09.2019 г. се отнася за периода от 26.07.2019 г. до 23.08.2019 г., т. е. отчасти обхваща период, по отношение на който с оглед горния правен извод относно липсата на качеството на ответника на потребител на В и К услуги за периода преди 01.08.2019 г., съдът счете, че исковите суми са недължими. От посочената по-горе сума от 1 406,90 лв. следва да се извадят платените от П. П. такива, отнасящи се за периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г., които съгласно данните, отразени в табличен вид на стр. 3 от допълнителното заключение по съдебносчетоводната експертиза, възлизат на 340,77 лв. При това положение, съдът приема, че ответникът е останал задължен за разликата от 1 066,13 лв., на колкото се възлиза останалата неплатена от него сума за цена на потребени В и К услуги, отнасящи се за периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г. В случая, липсва основание да се приеме, че тя следва да се намали с 12,21 %, на колкото според ответника се равнява в процентно съотношение констатираната грешка в един от водомерите при проверката от 07.04.2021 г., позовавайки се на представеното от него свидетелство за проверка, издадено от „Газ Тест“ ЕООД /л. 76 от делото/. Действително, удостоверените в него констатации касаят техническата годност на един от процесните водомери с № 668149, но в същото време по делото не става ясно по чие възлагане е извършена тази проверка, още повече, че в свидетелството се посочва име на клиент, което е различно от това на ответника, а именно: „Б-Корект 1“ ЕООД. Нещо повече, документът е съставен от трето за спора лице - „Газ Тест“ ЕООД и отразява крайната му констатация, че изследваният водомер „не съответства на точност“, без обаче да става ясно в какво точно се изразява констатираното несъответствие, както и дали и ако да – по какъв начин се е отразило то на отчетеното крайно количество В и К услуги, още повече, че изслушаната по делото съдебно-техническа експертиза не е установила отклонения в техническата изправност на посочения водомер. Отделно от посоченото, само въз основа на това свидетелство не може да се направи извод считано от кога отразеното в него несъответствие е било налице, за да се приеме, че с посоченото в него в процентно съотношение от 12,21 % отклонение следва да се намали цялата счетена за дължима от ответника сума. Ето защо, съдът приема, че стойността на доставените и потребени до имота на ответника в периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г. В и К услуги се равнява на посочената по-горе сума от 1 066,13 лв., отразяваща извършените от него плащания, касаещи същия.

При този извод следва да бъде разгледано своевременно релевираното възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно задължителните разяснения на ТР № 3/18.05.2012 г.

по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ 3ЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Следователно, еднаквостта или различието на размера на задължението за плащане нямат отношение към характеристиката му като периодично, като единствено е необходимо той да е предварително определен или определяем. В случая, вземанията на ищцовото дружество съдържат изброените признаци на понятието, поради което представляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ 3ЗД и за тях се прилага тригодишен срок на погасителна давност. Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая заявлението по чл. 410 ГПК е подадено в съда на 11.02.2022 г., поради което извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва след и на 11.02.2019 г. - арг. чл. 114, ал. 1 3ЗД. Както се посочи по-горе, доказани по основание се явяват единствено вземанията за периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г., в рамките на който ответникът П. П. е имал качеството потребител на В и К услуги, като съобразно общите условия те става изискуемо в 30-дневен срок от датата на издаване на фактурата за съответния период. В случая, най – ранното месечно задължение, включено в рамките на посочения период – това за м.08.2019 г., е начислено с фактура № 91375135/02.09.2019 г., поради което то е станало изискуемо на 02.10.2019 г., т. е. след 11.02.2019 г., поради което нито то, нито следващите го такива, не са обхванати от изтекла погасителна давност.

Изложеното обосновава извод, че предявеният главен иск за неплатена цена за потребена вода се явява основателен в горепосочения размер от 1 066,13 лв., както и за периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г., като следва да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 1 390,65 лв., или за размера от 324,52 лв., и за периода от 01.09.2016 г. до 31.07.2019 г.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.02.2022 г. до окончателното плащане.

По иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 3ЗД.

Основателността на иска се обусловя от осъществяване от ищеца наличието на следните материални предпоставки (юридически факти): 1. наличие на главен дълг; 2. изпадане на ответника в забава; 3. размера на обезщетението за забава.

Предвид извода на съда относно съществуването на главното вземане за неплатена цена за потребена вода в размер на 1 066,13 лв., отнасящо се за периода от 01.08.2019 г. до 31.10.2021 г., в правната сфера на ищеца е възникнало и акцесорното такова за обезщетение поради неточно изпълнение в темпорално отношение на процесното парично задължение от ответника. Както се посочи по-горе, вземанията на водоснабдителните дружества се дължат в 30-дневен срок от датата на издаване на фактура за съответния период – арг. чл. 31, ал. 2 от Общите условия. В случая, както се посочи по-горе, най-ранното месечно задължение за периода след 01.08.2019 г., според данните в основното заключение по съдебносчетоводната експертиза, е начислено с фактура № 91375135/02.09.2019 г., поради което считано от 02.10.2019 г. ответникът е изпаднал в забава. Изчислен по реда на чл. 162 ГПК съгласно данните, отразени в таблицата на стр. 7 и 8 от допълнителното заключение по съдебносчетоводната експертиза, но след приспадане на платените от ответника такива, отнесени от ищеца за погасяване на акцесорните претенции за мораторна лихва, размерът на същата, начислена за периода от 02.10.2019 г. до 31.10.2021 г. се равнява на сумата от 41,08 лв. За разликата до пълния предявен размер от 57,83 лв., или за размера от 16,75 лв., и за периода от 02.10.2016 г. до 01.10.2019 г. акцесорният иск за мораторна лихва се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

По отговорността за разноски:

Съгласно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. В случая, предвид изхода на спора – частична основателност на предявените иски, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя - ищец следва да се присъдят сторените разноски в производството по ч. гр. дело № 6759/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите, които съответно възлизат на 60,36 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и на 524,88 лв. – платена държавна такса, депозити за СТЕ и ССЧЕ, както и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя – ищец в двете съдебни производства, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, който не е присъствал в никое от проведените открити съдебни заседания. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят сторените разноски в производството по ч. гр. дело № 6759/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с отхвърлената част от исковите, които съответно възлизат на 47,12 лв. – адвокатско възнаграждение, както и на 159,98 лв. – платена държавна такса за издаване на СУ, депозит за ССЧЕ, платена държавна такса за снабдяване с платежни документи, както и адвокатско възнаграждение. С оглед представените 2 броя договора за правна защита и съдействие съответно от 31.03.2022 г. /л. 16 от заповедното дело/ и от 03.06.2022 г. /л. 102 от исковото дело/, в които е отбелязано, че уговорените адвокатски възнаграждения са заплатени в брой, поради което имат характер на разписки, съдът прие реалното им заплащане за доказано. Релевираното от ищеца възражение за тяхната прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът счете за неоснователно с оглед материалния интерес, обема на извършените от пълномощниците на ответника процесуални действия, както и продължителността на делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „...“, ЕИК със седалище и адрес на управление: бул. „Цар Борис III“ № 159, ет. 2 и 3, ... срещу П. О. П., ЕГН *****, с адрес:, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. 1980, ал. 1 от Закона за водите и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че П. О. П. дължи на „...“ сумите, както следва: **1 066,13 лв.**, представляваща цена на потребена вода по отношение на обект, находящ се в ... ап. 99, с клиентски № ..., за периода от 01.09.2019 г. до 31.10.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 11.02.2022 г. до окончателното плащане, както и **41,08 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 02.10.2019 г. до 31.10.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 6759/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 18.02.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска цена на потребена вода за разликата над уважения размер от 1 066,13 лв. до пълния предявен размер от 1 390,65 лв., или за размера от 324,52 лв., и за периода от 01.09.2016 г. до

31.07.2019 г., както и иска за мораторна лихва за разликата над уважения размер от 41,08 лв. до пълния предявен размер от 57,83 лв., или за размера от 16,75 лв., и за периода от 02.10.2016 г. до 01.10.2019 г.

ОСЪЖДА П. О. П., ЕГН *****, с адрес: да заплати на ,,., ЕИК със седалище и адрес на управление: бул. ,,., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **60,36 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 6759/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **524,88 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА ,,., ЕИК със седалище и адрес на управление: бул. ,,., да заплати на П. О. П., ЕГН *****, с адрес:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **47,12 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 6759/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **159,98 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____